

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Socialdemokratiets ordfører vil ikke svare på mit spørgsmål og stiller et modspørgsmål.

Men det er vigtigt at stå fast og lige tænke over, at for 20-25 år siden tog alle i denne sal afstand fra den udvikling, perspektivplanen lagde frem, med denne vældige vækst i offentlige ydelser, i indkomstoverførsler og i det store skattetryk, det ville trække med sig.

Nu er det kommet, og så forsvarer man det bare. Socialdemokratiet har oven i købet her i august 1994 vedtaget en plan om, at nu må skatterne ikke stige mere og derfor heller ikke de offentlige ydelser, og så har det bare kørt derudad alligevel.

Det svar må vi lige have først.

Der er i dag op mod 1 million mennesker i den arbejdsføre alder på overførselsindkomster. Det er da fuldstændig vanvittigt. Mange af disse mennesker er virkelig arbejdsføre, og dem har man skubbet ud, de er ikke blevet stødt ud, men de er blevet skubbet ud og lokket ud med vanvittige ordninger.

Der er da nok at tage fat på. Vi har en af verdens laveste klassekvotienter, altså få elever i forhold til lærere. Det er ikke noget, man har ønsket. Det er bare sket i kraft af en slap styring. Sådan kunne man køre videre.

Må jeg spørge Socialdemokratiets ordfører: Er der slet ingen opgaver overhovedet i dette land, som må anses for at være private? Eller skal det hele være offentligt, og er det bare en sejr, hver gang der kommer flere offentlige ydelser og flere indkomstoverførsler og mere støtte?

Jeg spørger bare.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Med hensyn til studiekredsen mellem hr. Frank Dahlgaard og hr. Jan Køpke Christensen vil jeg sige, at de holder den jo her. Så de behøver vel ikke at få yderligere honorarer ud over lønnen.

Jeg ville tage ordet for at svare Socialdemokratiets ordfører. Mit indlæg handlede ikke om at opstille en modsætning mellem velfærd og økonomi, overhovedet ikke. Jeg påpegede – og det var også en kritik af regeringen – at man har nogle målsætninger på økonomi, men på velfærdsudviklingen har man ingen målsætninger, og hr. Jørn Pedersens indlæg var den smukkeste illustration af det, for dér havde man en række delmål. Han havde simpelt hen bygget sin egen tale op sådan, at så har vi noget for børn, og så

har vi noget for unge, og så har vi noget for ældre, og så har vi noget for særlig udsatte grupper, og så har vi noget for stofmisbrugere, og så har vi noget for dem, der bor i byerne, og så har vi noget for dem, der skal på skånejob – for bare at nævne nogle af tingene.

Det, jeg efterlyser, er noget, som er farligere politisk – det indrømmer jeg – og det er at få en regering til at gå ud og tage en åben diskussion om nogle velfærdsmål.

Det handler om at sige: Hvilke mål har vi for nedbringelsen af arbejdsløsheden, hvilke tal har vi for nedbringelsen af folk på kontanthjælp – år for år konfronteret med en politisk diskussion her i Folketinget af, om vi når vores målsætninger eller vi ikke når vores målsætninger?

Det er den diskussion, jeg vil have, og det er det, der ligger i SF's tanker om en velfærdssplan. Jeg tror ikke, vi bliver så enige om begrebet velfærd, men gør det noget i et demokrati, når vi ved, at uden for dette hus er der en hård politisk kamp i gang mellem folk, der er enige med hr. Frank Dahlgaard, og nogle, der ligger mere herovre i venstre side? Det er en hård politisk kamp, vi står i, og hvorfor skal vi så fedte det hele til med, at vi nok alle sammen er enige om nogle velfærdsmål? Det er vi ikke.

Jeg vil sige som en illustration af, at jeg er optaget af det med økonomien i forhold til arbejdsløsheden, at jeg netop nævnte, at en af chancerne for at kunne løse en lang række opgaver i de kommende år er nedbringelsen af arbejdsløsheden. Hvert job vi får over i den private sektor, giver os chancen for at have over 200.000 kr. til rådighed til velfærdsopgaver eller andre opgaver i det danske samfund, og det er jo den historiske chance, vi har.

Hr. Frank Dahlgaard har ikke ret i, at kurven bare fortsætter derudad, for vi er igennem den historiske fase, at alle enten er i arbejde eller på overførselsindkomst. Vi har et nyt udgangspunkt, og derfor kan man ikke bare fortsætte og økonomisk argumentere som hr. Frank Dahlgaard.

Formanden:

Hr. Bruno Jerup for en kort bemærkning og derefter hr. Villy Søvndal.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det, der får mig herop, er mestendels hr. Jørn Pedersens bemærkning om, at Socialdemokratiet ikke kunne stemme for den af SF foreslåede